

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на А. И. И., ЕГН: *****, чрез пълномощника му адв. А. К., срещу Заповед за задържане на лице с рег. № 22933/583 от 03.05.2021 г., издадена от полицейски орган – старши полицаи при 05 РУ - СДВР ЕМ. СП. Б., с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР А. И. И. е задържан за срок до 24 часа „чл. 343б от НК“.

В жалбата се излагат доводи за липса на посочване на конкретните фактически и правни основания на задържането. Посочва се, че Заповедта не съдържа минималното задължително съдържание, установено в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР. Твърди се, че не са били налице предпоставките за задържане по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Оспорват се фактическите констатации на полицейския орган, като се сочи че жалбоподателят не е управлявал МПС на 03.05.2021 г. Иска се отмяна на атакуваната заповед и в полза на жалбоподателя да бъдат присъдени разноските по делото.

Жалбоподателят А.И., редовно призован, се явява лично и с пълномощника си адв. К., която пледира за отмяна на обжалваната заповед и претендира разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., както и сумата от 10 лв. за внесена държавна такса.

Полицейският орган, издал обжалваната заповед ЕМ. СП. Б., редовно призована, не се явява, не изпраща процесуален представител и не взема становище по жалбата.

По делото са приложени: Заповед за задържане на лице с рег. № 22933-585/03.05.2021 г., издадена от полицейски орган – старши полицаи при 05 РУ - СДВР ЕМ. СП. Б.; Протокол от 04.05.2021 г. за обиск на А. И. И.; Декларация – Приложение № 1 от 03.05.2021 г. от А. И. И.; страници от „Книгата за задържани лица“ на 05 РУ-СДВР; свидетелство за съдимост на А. И. И.; докладна записка от 04.05.2021 г.; АУАН № 413218 от 03.05.2021 г.; Заповед № 1103/03.05.2021 г. за прилагане на принудителна административна мярка; протоколи за разпит на свидетели по ДП № 661/2021 г. по описа на 05 РУ -СДВР; Постановление по чл. 196, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК от 04.05.2021 г.; Постановление за привличане на обвиняем от 01.06.2021 г.; Талон за изследване № 077285 на А. И. И.; Протокол за очна ставка от 25.06.2021 г.; Справка картон на водача А.И.; Справка за собственост на лек автомобил; Справка за техническа годност Дрегер 7410+ № 0075; Разпечатка Дрегер; Протокол за мед. изследване; протокол за химическа експертиза № 2608/05.05.2021 г.; Справка за съдимост на А.И.; адвокатско пълномощно; квитанция за платена държавна такса.

Съдът кредитира писмените доказателства, приобщените в хода на съдебното следствие по реда на чл. 283 от НПК и относими към предмета на доказване.

Настоящият съдебен състав, въз основа на доказателствените материали по делото, които кредитира, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

-

На 03.05.2021 г. в 22:25 ч. А. И. И. бил задържан в 05 РУ - СДВР, като била издадена от полицейския орган – ЕМ. СП. Б. /ст. полицаи при 05 РУ-СДВР/, заповед за задържане на лице за срок до 24 часа на основание [чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР](#), с посочено основание на задържането „чл. 343б от НК“, изведена с рег. №22933/583/03.05.2021 г. В заповедта било вписано, че задържаният е освободен на 04.05.2021 г. в 16:30 ч. В заповедта били изписани правата на задържаното лице – по чл. 72, ал. 3, ал. 4, ал. 5, ал. 6, чл. 73 от ЗМВР, както и текстът, че при задържането му не могат да бъдат ограничавани други права, освен правото на свободно придвижване, като И. подписал последната. Била изготвена и декларация от 03.05.2021 г., в която И. се подписал под текста на точки от 1 до 9 включително,

удостоверявайки с това, че при задържането му е запознат с посочените права.

Жалбоподателят подписал оспорваната заповед и му е връчено копие от нея. Ведно с посочената заповед, И. е попълнил декларация (приложение № 1 към чл. 15, ал. 2) на 03.05.2021 г. в която е посочил, че е запознат с правата си при задържането, както и че желае адвокатска защита по негов избор и за негова сметка, има здравословни проблеми; не желае медицински преглед от лекар по негов избор и за негова сметка; желае медицински преглед от лекар; желае да се уведоми член семейството му; уведомен е за правото на свиждания, да получава колети и храна, както и че няма нужда от специална хранителна диета.

Към административната преписка е представен протокол за личен обиск на жалбоподателя, в който са описани личните му вещи. Същите впоследствие са върнати при освобождаването на лицето.

В „Книгата за задържани лица“ в 05 РУ-СДВР било вписано, че И., като задържано лице, е „настанен в помещението за настаняване на задържани лица в 00:10 часа, като същият бил в добро здравословно състояние, както към момента на задържането, така и към момента на освобождаването. Като основание за освобождаването му е посочено „ДП-то докладвано в СРП и лицето е освободено“. На основание чл. 212, ал. 2 от НПК е образувано ДП № 3М 661/2021 г. по описа на 05 РУ - СДВР за това, че на 03.05.2021 г. около 22:10 часа в гр. София, на ул. „***“, с посока на движение от ул. „Поп Грую“ към ул. „Могилите“, е управлявано МПС лек автомобил „Опел Астра“, с рег. № ***, с концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 на хиляда, установено по надлежния ред - престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК.

На 10.05.2021 г. А. И. И., чрез упълномощения адв. К., обжалвал пред СРС Заповедта за задържането му.

От правна страна се налагат следните изводи:

Жалбата е процесуално допустима като е подадена от активно легитимирано лице, имащо интерес да обжалва заповедта за задържането му, подлежаща на обжалване, при спазване на процедурата за това. Разгледана по същество, жалбата е основателна, като съображенията на съда са следните:

Съществен за правилното решаване на делото е въпросът допуснати ли са нарушения в досъдебната фаза.

Заповедта, предмет на съдебния контрол, е издадена от материално и териториално компетентен орган, тъй като, съгласно [чл. 72, ал. 1 ЗМВР](#), правомощие да задържат лица/граждани имат полицейски органи, каквото качество, по смисъла на [чл. 57, ал. 1 ЗМВР](#), има издалият заповедта ЕМ. СП. Б..

При издаване на Заповедта обаче, независимо, че тя е в предписаната от закона писмена форма, не са спазени всички изисквания на материалния закон. Заповедта не съдържа всички задължителни реквизити – не съдържа фактически основания за задържане на лицето. Липсата на текстовото изложение на основанията за задържане на И., не може да се замести с вписаното като основание „чл. 343б от НК“.

Съгласно разпоредбата на чл. 74, ал. 2 ЗМВР задължителните реквизити, които трябва да съдържа заповедта за задържане, са: името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта; фактически и правни основания за задържането; данни, идентифициращи задържаното лице; датата и часът на задържането; ограничаването на правата на лицето по чл. 73 ЗМВР, както и правото му - да обжалва пред съда законността на задържането; на адвокатска защита от момента на задържането; на медицинска помощ; на телефонно обаждане, с което да съобщи за своето задържане; да се свърже с консулските власти на

съответната държава, в случай, че не е български гражданин; да ползва преводач, в случай, че не разбира български език.

В случая, в оспорената заповед не са посочени конкретни фактически основания, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, за което изрично изисква разпоредбата на чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР.

Отразяването на текст от Наказателния кодекс не съставлява изпълнение на задължението на полицейския орган да опише фактическите обстоятелства, обуславящи задържането. В този смисъл е и константната практика на административните съдилища – вж. Решение № 387 от 10.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 6514/2017 г., V о., докладчик съдия Юлия Ковачева; Решение № 3393 от 25.05.2021 г. на АССГ по адм. д. № 12365/2020 г.; Решение № 3823 от 11.06.2021 г. на АССГ по адм. д. № 3623/2021 г.

Посочването „Чл. 343б от НК“ не е достатъчно като описание, защото за лице, което не е специалист по наказателно право, това е само една норма от конкретен закон. Дори не е посочено, че става въпрос за управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта, като не е ясно за извършването на какви действия лицето е заподозряно.

Изискването на чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР е проявление на установеното в разпоредбата на чл. 5, § 2 ЕКПЧ, която осигурява гаранция всяко арестувано лице да знае защо е лишено от свобода, както и да му се даде възможност да отрече извършването на престъплението.

Посочването им в заповедта представлява излагане на мотиви и обосновава разпоредителната част на акта. При липса на мотиви, съдът не може да упражни контрол за законосъобразност върху обжалвания административен акт и същият подлежи на отмяна като незаконосъобразен по смисъла на чл. 146, т. 2 АПК, като издаден в нарушение на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. При осъществяване на съдебния контрол за законосъобразност, преценката на решаващия съд е свързана именно с изследване на въпроса, доколко са налице посочените в оспорения административен акт фактически основания за издаване и доколко могат да се свържат с посочените от издателя правни норми.

В Решение от 24.06.2014 г. по делото Петков и Профиров срещу България на ЕСПЧ се приема, че в заповедта за задържане следва да се посочват специфични обстоятелства или действия на задържаното лице, свързващи го с престъпно деяние. Липсата на описание на относими към случая конкретни факти засягат правото на защита на оспорващия, който следва да знае за кои свои действия и/или бездействия бива задържан от полицейските органи и съответно да организира своята защита чрез оборване на тези обстоятелства, като неспазването на тези процесуални изисквания е самостоятелно основание за отмяна на заповедта.

Липсата на основание за задържане или наличието на такова, което обаче е недостатъчно задържаното лице да разбере защо се налага временно ограничаване на свободното му придвижване, всякога е съществено нарушение на процесуалните правила по издаване на заповедта, което води до единствена последица нейната отмяна.

Заповедта не е и косвено мотивирана чрез материалите от административната преписка. В заповедта не е цитиран какъвто и да е документ, който да се счита за неразделна нейна част. При положение, че полицейският орган, постановил задържането, не го е обосновал при извършването му, съдът не може вместо него служебно да прави подобна връзка и е недопустимо постфактум да дописва липсващите фактически основания на това задържане, извличайки ги от едни или други данни по административната преписка.

Изискването за излагане на фактическите основания на заповедта в случая не е изпълнено, в обжалваната заповед не са обективирани текстово фактически обстоятелства за наличието на конкретни и обективни данни, сочещи на обосновано предположение, че И., спрямо когото е постановено задържането, е извършил престъпление, което е съществено нарушение, водещо до незаконосъобразност на заповедта за задържането му, поради липса

на задължително изискуем реквизит на същата. Именно с оглед на посоченото установената съдебна практика приема и че това накърнява правата на задържания.

По изложените съображения оспорената заповед за задържането по ЗМВР на А. И. И. следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

Предвид изхода на делото, СДВР следва да бъде осъдена да заплати на адвокат К. сумата от 410,00 /четиристотин и десет/ лева, съставляващи направените по делото разноси, от които 400 лева за адвокатско възнаграждение и 10 лева за внесена държавна такса, съгласно приложените по делото доказателства.